

ตั้งใจไว้ โดยที่ไม่อยู่เฉยๆ แล้วรอให้คนอื่นมาช่วย การทำแบบนั้นไม่สามารถทำให้ตัวเองประสบความสำเร็จได้ ตัวเราเองนั้นต้องมีการพัฒนาอยู่เสมอ พัฒนาให้สูงขึ้นๆ ขึ้นไป เมื่อบรรลุเป้าหมายแล้วก็ตั้งเป้าหมายต่อไป จากนั้นก็ทำให้เป้าหมายนั้นประสบความสำเร็จอีกครั้งหนึ่ง

2.6 ปัญหาอุปสรรคที่สำคัญที่สุดในชีวิตที่ผ่านมาคืออะไร(เล่าประสบการณ์ความล้มเหลว ผิดหวังหรือปัญหาอุปสรรคที่สำคัญที่สุดในชีวิต)

ตนเองไม่มีปัญหาหรืออุปสรรคใดๆ ทั้งในการใช้ชีวิตประจำวัน ในเรื่องการเรียน หรืออื่น ๆ อาจจะมีเรื่องเล็กน้อย เช่น การหาเอกสารในการเรียนได้ไม่ทัน แต่เรื่องพวกนี้นั้นเราจะต้องเตรียมพร้อมล่วงหน้าไว้เสมอ คิดล่วงหน้าว่าตัวเองนั้นจะทำอะไรต้องมีการบริหารจัดการตัวเองให้ดี จึงทำให้ไม่มีปัญหาอะไรหนักๆ เพราะอย่างปัญหาด้านการมองเห็นนั้น ตอนแรกเหมือนว่าจะยาก แต่ตัวเราเองก็ต้องปรับตัว พอปรับตัวได้แล้วก็สามารถใช้ชีวิตได้อย่างปกติ

2.7 วิธีการในการแก้ไขปัญหา ก้าวข้ามปัญหา อุปสรรคนั้นอย่างไร

จะนำปัญหาไปปรึกษากับผู้ใหญ่ เนื่องจากผู้ใหญ่ที่มีประสบการณ์การใช้ชีวิตมามากกว่า อาจจะได้เจอเรื่องเช่นเดียวกันมาก่อน ก็ถามว่าในตอนนั้นเขาทำอย่างไร บางทีก็นำไปถามเพื่อน ๆ ที่ติดตามอดด้วยกันว่าจะทำอย่างไร เพราะว่าคนติดตามอดด้วยกันนั้นจะเข้าใจในความรู้สึกของเรา รู้ว่าเรายังไงเพราะว่าจะมีลักษณะการใช้ชีวิตที่คล้ายคลึงกัน และถ้าเขาเคยพบเจอกับเหตุการณ์ที่คล้ายกันแล้ว เขาก็จะมีวิธี มีคำแนะนำที่เหมาะสมเพื่อให้เรานำไปประยุกต์ใช้ได้ เบื้องต้นแล้วก็คือถามผู้รู้ก่อน ในปัญหาต่างๆ ที่เคยพบเจอนั้นส่วนใหญ่แล้วตัวเองนั้นชอบที่จะแก้ไขปัญหาด้วยตนเองมากกว่าจะขอคนอื่นช่วยเหลือ เพราะเราคิดว่าตัวเองนั้นสามารถทำอะไรได้เช่นเดียวกับคนทั่วไป

2.8 ความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตคนพิการไทยในปัจจุบันเป็นอย่างไร

คุณภาพชีวิตของผู้พิการตอนนี้ดีขึ้นกว่าเดิมมาก เนื่องจากในปัจจุบันคนทั่วไปมีทัศนคติที่ดีขึ้น คนพิการดีขึ้น พร้อมกับให้การยอมรับ และเปิดโอกาสให้แก่คนพิการมากขึ้น แต่จริงๆ แล้วคุณภาพชีวิตของคนพิการนั้นยังสามารถพัฒนาให้ดีขึ้นมากไปกว่านี้อีก เนื่องจากทัศนคติของคนเปิดกว้างขึ้นแล้ว และตัวคนพิการเองนั้นก็ต้องปรับตัวเพื่อให้เข้ากับสภาพสังคมให้ได้ด้วย ไม่ใช่ให้สังคมเปิดเข้าหาเราคนเดียว ถ้าทั้งสองฝ่ายเปิดเข้าหากันแล้วเข้าใจกันมากขึ้น คุณภาพชีวิตของคนพิการก็ดีขึ้น ทัศนคติของคนทั่วไปก็ดีขึ้นไปด้วยเป็นลูกโซ่กันไปในทางที่ดียิ่งๆ ขึ้นเรื่อยๆ ให้เน้นที่ว่าการที่จะช่วยเหลือคนพิการนั้นไม่ได้อยู่ที่เงิน หรืออุปกรณ์อำนวยความสะดวกเท่านั้น แต่ส่วนใหญ่แล้วขึ้นอยู่กับเจตคติ ทัศนคติของคนมากกว่า

2.9 ความคาดหวังที่มีต่อสวัสดิการสำหรับคนพิการในประเทศไทยเป็นอย่างไร (สิ่งที่อยากให้ เกิด อยากให้มี อยากให้เป็น เกี่ยวกับการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการ ซึ่งอาจจะยังไม่มีใน ปัจจุบัน หรือมีแต่ยังไม่ดีพอ)

ในด้านของสวัสดิการนั้นไม่อยากให้มีการแบ่งแยก อยากให้ได้รับสวัสดิการเช่นเดียวกับคนปกติ มีความเท่าเทียมกับคนปกติ คือ จริง ๆ แล้วนั้นคนพิการก็ไม่ได้แตกต่างอะไรจากคนทั่วไปเลย มีความคิด มีอารมณ์ ความรู้สึกเช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นควรจะปฏิบัติให้เหมือนกัน โดยจะยกตัวอย่าง เรื่องการทำประกัน บริษัทประกันนั้นไม่รับทำประกันอุบัติเหตุให้แก่คนพิการ เป็นต้น และในด้านของ สาธารณูปโภคในปัจจุบัน ยังไม่ดีพอ เช่น พุดบาท รถเมล์ คนพิการสามารถใช้ได้แต่ค่อนข้างลำบาก ควรจะปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น จริง ๆ แล้วทางภาคต่าง ๆ ทั้งรัฐ และเอกชนที่เกี่ยวข้องนั้นควรจะถาม ความเห็นจากคนพิการเสียก่อน ว่าคนพิการนั้นต้องการอะไร เนื่องจากคนพิการเป็นผู้ใช้บริการในสิ่ง นั้น ๆ คนพิการย่อมเป็นคนที่รู้ดีที่สุดว่าควรจะเป็นอย่างไร ไม่ใช่ว่าทำขึ้นมาโดยให้คนปกติคิดแทนว่าเรา จะต้องการเช่นนั้น เช่นนี้ ซึ่งไม่ตรงกับความต้องการที่แท้จริง

2.10 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการในปัจจุบันเป็นอย่างไร (มุมมองที่มี ต่อการจัดสวัสดิการที่มีอยู่ในปัจจุบัน ทั้งปริมาณ คุณภาพ รูปแบบ และวิธีการจัดสวัสดิการ)

เป็นที่แน่นอนว่าสวัสดิการที่มีอยู่ในปัจจุบันนั้นยังไม่เพียงพอต่อความต้องการของคนพิการ ถึง ในปัจจุบันสังคมเริ่มเปิดกว้างให้กับคนพิการแล้วนั้น แต่ควรจะต้องคำนึงด้วยว่าสิ่งที่ทำลงไปนั้นเราทำ ไปเพื่อคนเฉพาะกลุ่มไปหรือเปล่า บางทีสวัสดิการอาจจะสร้างประโยชน์ให้กับคนอื่น ๆ ได้ด้วย เช่น การ มีทางลาดเพื่อให้คนพิการที่ต้องใช้รถเข็น ก็ยังสามารถให้คนปกติ หรือบางคนที่มีลูกเล็กต้องใช้รถเข็น ใช้ได้ด้วย และคนพิการนั้นจริง ๆ แล้วก็มีหลายหลายรูปแบบของลักษณะการพิการทั้งทางร่างกาย การ มองเห็น การได้ยิน หรือทางสมอง และอื่นๆ ควรจะคิดว่าเราทำให้เขาสามารถใช้ได้ครบถ้วนหรือยัง เพราะจุดประสงค์ที่แท้จริงนั้นควรจะเป็นการทำให้เกิดประโยชน์แก่ทุกคน

ในเรื่องของเงินสวัสดิการนั้นไม่เพียงพอเพราะน้อยมาก แต่จริงๆ แล้วควรจะเน้นที่การจัดหา งานให้ดีกว่า ให้คนพิการได้สามารถช่วยเหลือตัวเองได้จะดีกว่า ซึ่งทางรัฐบาลต้องสนับสนุน รวมถึง หน่วยงานเอกชนต้องให้ความร่วมมือในการรับคนพิการเข้าทำงานด้วย

2.11 ข้อคิดเห็น/ข้อเสนอแนะที่มีต่อหน่วยงาน องค์กรที่เกี่ยวข้องในการส่งเสริมและพัฒนา คุณภาพชีวิตคนพิการ ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม

ดังที่กล่าวไว้แล้วว่าเราควรส่งเสริมที่การจัดหางานให้แก่คนพิการ มากกว่าที่จะแค่ให้เงิน ซึ่งคน พิการก็จะรอเพื่อรับเงินอย่างเดียวไม่ทำอะไรขึ้น ไม่พัฒนาตนเอง แต่ในขณะที่สังคมเปิดกว้างแล้ว ภาครัฐและเอกชนมีงานรองรับแก่คนพิการแล้ว แต่ตัวคนพิการเองไม่มีความสามารถเพียงพอที่จะเข้า ทำงานนั้น ก็ถือว่าไม่เกิดประโยชน์เช่นเดียวกัน การพัฒนาความรู้จัดการฝึกอบรมให้กับคนพิการก็ถือ

เป็นเรื่องที่สำคัญที่จะพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการเช่นกัน และอยากให้ทางสังคมเปิดโอกาสให้พิการมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น ให้รับฟังคนพิการให้มากขึ้น ในเมื่อจะทำการส่งเสริมพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการแล้ว ก็ควรจะสอบถามจากคนพิการว่าความต้องการจริง ๆ นั้นเป็นอย่างไร เนื่องจากถือว่าคนพิการเป็นผู้บริโภคในสินค้าและบริการนั้นๆ โดยตรง

2.12 สิ่งที่ยอยากจะบอกกับคนพิการทั่วประเทศคืออะไร (ข้อความที่ต้องการจะสื่อสาร หรือจะไปยังคนพิการ)

โดยทั่วไปแล้วจากการที่ได้เห็นในโทรทัศน์ในรายการต่างๆ หรือบทสัมภาษณ์ บทความต่าง ๆ นั้นมักจะบอกว่า ให้สังคมเปิดโอกาสให้กับคนพิการ ไม่ใช่เพียงแค่แสดงความสงสาร แต่ในปัจจุบันตัวเองนั้นคิดว่าสังคมได้เปิดโอกาสให้กับคนพิการแล้ว แต่อยู่ที่คนพิการที่จะต้องปรับตัวให้เข้ากับสังคมด้วย ต้องพัฒนาตัวเองให้ดีพอกับที่สังคมต้องการด้วย อย่างเช่น บริษัทเปิดให้คนพิการเข้ามาทำงานบริษัทได้ แต่คนพิการที่ไปสมัครมีความสามารถไม่เพียงพอ บริษัทก็ไม่สามารถรับคนพิการนั้นมาทำงาน ดังนั้นจึงขึ้นอยู่กับตัวคนพิการเอง ที่จะต้องพัฒนาความสามารถให้ตัวเองมีศักยภาพเพียงพอที่จะเข้าร่วมในสังคมด้วยเช่นกัน

ต้นกล้าต้นแบบคนพิการคนที่ 14

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

1.1 ชื่อ

นาย สรสิทธิ์ วิทยาดีลก

1.2 ประเภทของต้นกล้าต้นแบบคนพิการที่ประสบความสำเร็จ

ต้นกล้าต้นแบบคนพิการที่มีใจสู้ และยอมรับความเป็นจริง

1.3 อายุ

35 ปี

1.4 เพศ

ชาย

1.5 ลักษณะความพิการ

บุคคลพิการทางกาย และการเคลื่อนไหว (กระดูกสันหลังหัก)

1.6 อาชีพ

บริหารจัดการทั่วไป

1.7 ระดับการศึกษา

ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ช่างก่อสร้าง)

1.8 ที่อยู่สำหรับการติดต่อ

1506/616 หมู่ 6 ต.เทพารักษ์ อ.เมือง จ.สมุทรปราการ 10270

ส่วนที่ 2 การเป็นต้นกล้าต้นแบบคนพิการ

2.1 เป้าหมายสูงสุดในชีวิตคืออะไร และมีวิธีการไปสู่เป้าหมายนั้นได้อย่างไร

เป้าหมายที่ตั้งใจไว้ว่าจะดำรงชีวิตเป็นคนดี ทำแต่ความดี ไม่ทำให้แม่ และคนที่บ้านต้องผิดหวัง และเป็นห่วง ตั้งใจจะเผยแพร่ความรู้ด้านคอมพิวเตอร์จากประสบการณ์ที่มี ให้กับโรงเรียนที่อยู่ต่างจังหวัดที่ห่างไกลความเจริญ และผู้ที่สนใจ

วิธีการไปสู่เป้าหมาย บางสิ่งบางอย่างยิ่งไขว่คว้ายิ่งดูห่างไกลเหลือเกิน บางสิ่งบางอย่างยิ่งตามหา ยิ่งหาไม่เจอ บางทีสิ่งแบบนี้ก็ขึ้นอยู่กับจังหวะและโอกาส หรือการถึงเวลา ตนเองก็ได้แต่หวังว่าสื่ออยากร่วมด้วยช่วยกัน ฝากไปบอกใครก็ได้ที่พร้อมและคิดเหมือนๆ กันกับตนเอง และพร้อมที่จะร่วมทำกิจกรรมนี้ร่วมกัน โดยไม่ย่อท้อต่อปัญหาและอุปสรรคที่จะเกิด เพราะลำพังผมคนเดียวคงทำไม่สำเร็จในวันนี้พรุ่งนี้

2.2 แรงบันดาลใจในการใช้ชีวิตคืออะไร

แรงบันดาลใจ คือ การดำรงชีวิตเป็นคนดี และคิดว่าจะเป็นส่วนหนึ่งของการช่วยเหลือคนที่ด้อยโอกาสกว่า ถึงตนเองจะเป็นคนพิการแต่ยังมีคนธรรมดาที่ไม่พิการ หรือคนพิการคนอื่นที่ยังขาดโอกาสมากกว่า คนเหล่านั้นเฝ้ารอต้องการให้มีคนหยิบยื่นอะไรให้ ถ้าหากตนเองได้เป็นส่วนหนึ่งที่จะหยิบยื่นโอกาสให้เขาเหมือนกับตัวเราที่ได้รับโอกาสมาจนถึงทุกวันนี้ จะเป็นความภาคภูมิใจในตัวเองที่ได้อยู่ในฐานะของผู้ให้ ไม่ใช่เป็นแค่ผู้รับอยู่ฝ่ายเดียว และเมื่อคนที่ได้รับโอกาสสิ่งเหล่านี้ต่อไป แล้วมีความคิดเช่นเดียวกัน เขาก็จะส่งต่อโอกาสนั้นให้กับคนอื่นต่อไปไม่รู้จบ

2.3 บุคคลต้นแบบในการดำเนินชีวิตคือใคร เพราะเหตุใด

คุณภุชณะ ไชยรัตน์ เนื่องจากชีวิตของเขาค่อนข้างจะคล้ายกับตนเอง คือ พี่อ้อยเป็นนักข่าวอารมณ์ดี แต่ได้รับประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ขณะที่ไปทำงาน ทำให้เขาต้องใช้รถเข็นแทนการเดินทาง คั้งแต่นั้นมา ถึงกระนั้นพี่เขาก็ไม่ได้ย่อท้อต่อชีวิต ยังคงทำงานอยู่ และอารมณ์ดีเหมือนเดิม เพราะตอนที่ผมประสบอุบัติเหตุใหม่ๆ ผมอยู่ที่บ้านไม่ได้ประกอบอาชีพเพราะคิดว่าพิการแล้วคงทำอะไรไม่ได้ แต่พอได้เห็น พี่อ้อย จึงคิดว่าคนพิการก็สามารถออกมาทำงานได้ ดำเนินชีวิตได้ดังคนปกติ เพียงแต่ต้องหาคำตอบและตอบใจท้อตัวเองให้ได้ว่าจะดำเนินชีวิตไปพร้อมกับความพิการที่มีอยู่ได้อย่างไร

2.4 ความสำเร็จสูงสุดในชีวิตที่ผ่านมาคืออะไร

ความสำเร็จสูงสุดในชีวิตที่ผ่านมา คือ การได้เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาวิลแชร์บาสเก็ตบอล ประเทศญี่ปุ่น เป็นความภาคภูมิใจเลยก็ว่าได้ที่ตนเองได้เป็นตัวแทนของคนพิการไทยไปแข่งกีฬาต่างประเทศ และรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่ง คิดว่าความรู้สึกตอนนั้นคงเหมือนกับความรู้สึกของนักกีฬาไปแข่งอย่างพวกโอลิมปิกเลยที่เดียวถึงจะไม่ได้รับรางวัลอะไรก็ตาม แต่ในตอนนั้นเหมือนกับว่าเราเอาชื่อของคนไทยไปด้วย เราก็คงต้องทำให้ดีที่สุด เพราะตอนแรกนั้นคิดว่าพอเราเป็นคนพิการแล้ว เราไม่สามารถทำอะไรได้อีก แต่การที่ได้ออกกำลังกายเล่นกีฬานั้น ถึงจะไม่เหมือนกันกับการที่เล่นปกติ แต่ก็รู้สึกดีกว่าการที่อยู่เฉยๆไม่ทำอะไรเลย

2.5 อะไรคือปัจจัย / เงื่อนไขที่ทำให้ประสบความสำเร็จดังกล่าว

การตั้งเป้าหมาย และมุ่งมั่นตั้งใจ ไม่หวั่นไหวแม้จะพบกับปัญหา และอุปสรรค ในโลกนี้ไม่มีไม่ได้ที่จะทำอะไรโดยไม่มีอุปสรรค แต่ว่าอุปสรรคที่ใหญ่ๆของเราตอนนั้น คือ อุปสรรคทางกายภาพนั่นเอง แต่พอเราปรับตัวได้ ยอมรับ ใช้ชีวิตร่วมไปกับมัน เผชิญหน้าไป แล้วก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรต่อไป อุปสรรคทางกายภาพนั้นมันเป็นเรื่องเล็ก ที่เป็นเรื่องใหญ่ คือ อุปสรรคทางใจของเรามากกว่า ตอนพยายามคิดแงบวกเข้าไว้ คนบางคนอาจจะต้องใช้เวลาในการรักษาจิตใจของตัวเองยาวนานหลายๆปีไป แต่ถ้าเราคิดได้ คิดออกมาในแนวทางที่ดีแล้ว เราก็จะเติบโตขึ้นเอง

2.6 ปัญหาอุปสรรคที่สำคัญที่สุดในชีวิตที่ผ่านมาคืออะไร(เล่าประสบการณ์ความล้มเหลว ผิดหวังหรือปัญหาอุปสรรคที่สำคัญที่สุดในชีวิต)

นอกจากการเกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์ซึ่งทำให้ต้องใช้รถเข็น ต่อมาหลังจากนั้นที่ได้เริ่มเล่นกีฬาคนพิการ หรือการเล่นกีฬาบาสเก็ตบอลวิลแชร์ ก็มีปัญหาด้านร่างกาย คือ ไตบวม ทำให้ไม่สามารถเล่นกีฬาที่ต้องใช้แรงมากๆ ได้ ตอนแรกเคยตั้งใจไว้ว่าถ้าได้เป็นส่วนหนึ่งของการแข่งขันกีฬา จะทำไม่ได้เท่าที่ตนทำได้ สุดท้ายต้องหยุดเล่นเพราะไตบวมหนึ่งข้างเนื่องจากการเล่นกีฬาที่ใช้แรงมากเกินไป

2.7 มีวิธีการในการแก้ไขปัญหา ก้าวข้ามปัญหา อุปสรรคนั้นอย่างไร

ส่วนใหญ่เวลาจะคิดแก้ไขปัญหามักจะพยายามหาสาเหตุให้เจอก่อน เพราะปัญหาที่เกิดขึ้นต้องมีสาเหตุ ถ้าเราหาสาเหตุไม่เจอแล้วปัญหานั้นมันก็อาจจะเกิดขึ้นได้อีก เราไม่สามารถแก้ไขปัญหานั้นหรือป้องกันไม่ให้เกิดขึ้นได้จากการโทษคนอื่น โทษตัวเองอย่างเดียว แต่ต้องคิดถึงปัญหาว่าเป็นอย่างไร ยังไง ทำให้มันเป็นแบบนี้ และพอพบปัญหาและสาเหตุของปัญหาแล้วจะไม่มีอาการโทษหรือตำหนิตัวเอง แต่จะพยายามหาวิธีแก้ไขให้ตรงตามปัญหาที่เกิดขึ้น และขึ้นอยู่กับปัญหาและสถานการณ์นั้นๆด้วย เพราะบางปัญหาที่มันเกิดขึ้นมาแล้วเราอาจจะแก้ไขไม่ได้ ถ้าเราเข้าใจเราก็ปล่อยมันผ่านเลยไป และคือปัญหาเรื้อรังของตัวเองเพื่อไม่ให้เกิดปัญหานั้นขึ้นมาอีก

2.8 ความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตคนพิการไทยในปัจจุบันเป็นอย่างไร

คุณภาพชีวิตของคนพิการไทยตอนนี้มีทั้งดี และไม่ดีปน ๆ กันไป บางคนที่เขาได้รับโอกาสแล้ว และใช้โอกาสนั้นให้เป็นประโยชน์แก่ตัวเองก็มี แต่บางคนได้รับโอกาสแต่ไม่ทำโอกาสนั้นให้เกิดประโยชน์ก็มี บางคนอาจจะยังไม่ได้รับโอกาสแต่ก็สร้างโอกาสของตัวเองขึ้นมา ก็มีเหมือนกัน ขึ้นอยู่ที่ตัวคนพิการเองว่าจะทำอย่างไรกับชีวิตของเขา แต่ไม่ได้หมายความว่าไม่จำเป็นต้องให้โอกาสแก่เขาเลย เพราะถือเป็นการช่วยเหลือหลาย ๆ คนที่อาจจะยังค้นหาตัวเองไม่เจอ พอเรายื่นโอกาสให้เขาแล้ว ก็เหมือนเป็นการเร่งให้เขาสามารถค้นพบตัวเองได้เร็วขึ้น บางครั้งสิ่งที่เรายื่นให้ นั้นมันอาจจะไม่ตรงตามวิถีชีวิตของเขาก็เป็นได้

2.9 ความคาดหวังที่มีต่อสวัสดิการสำหรับคนพิการในประเทศไทยเป็นอย่างไร (สิ่งที่อยากให้ เกิด อยากให้มี อยากให้เป็น เกี่ยวกับการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการ ซึ่งอาจจะยังไม่มีในปัจจุบัน หรือมีแต่ยังไม่ดีพอ)

ไม่ค่อยได้คาดหวังอะไรมากนัก เพราะการเรียกร้องอย่างเดี๋ยวจะไม่ค่อยมีผลอะไรแต่ถ้าเป็นไปได้ ต้องการให้มีคนพิการอยู่ในสภามากกว่า ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าเป็นไปไม่ได้ หรือเป็นไปได้ยากก็ตาม คนเองคิดว่าอยากเห็นคนพิการได้มีสิทธิ มีปากเสียงให้คนอื่นได้รับรู้มากขึ้นกว่านี้ คนพิการก็มีมุมมองความคิดที่แตกต่าง และลึกซึ้ง ซึ่งถ้าเขาได้แสดงออกให้คนอื่น ๆ ได้รับรู้ อาจจะทำให้เกิดประโยชน์ขึ้นมาในสังคม หรืออาจจะช่วยเหลือในการพัฒนาประเทศได้เช่นกัน

2.10 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการในปัจจุบันเป็นอย่างไร (มุมมองที่มี ต่อการจัดสวัสดิการที่มีอยู่ในปัจจุบัน ทั้งปริมาณ คุณภาพ รูปแบบ และวิธีการจัดสวัสดิการ)

ถ้าเปรียบเทียบกับประเทศอื่นที่มีสวัสดิการให้สำหรับคนพิการนับว่ายังน้อยมากถึงขั้นไม่พอกินพอใช้กันก็ว่าได้ แต่เนื่องด้วยประเทศไทยเพิ่งจะเริ่มตื่นตัวเรื่องคนพิการ และผู้ด้อยโอกาส โดยความ คิดเห็นส่วนตัวแล้วถึงจะไม่พอดี แต่ภาครัฐเริ่มจะมีนโยบายที่เกี่ยวกับคนพิการบ้างแล้ว เท่านั้นก็ถือว่าเป็นการเริ่มต้นที่ดีพอควร ผมคิดว่าถ้ามีการจัดทำสวัสดิการไปต่อเนื่อง ในอนาคตก็จะเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น เพราะได้รู้ข้อดีข้อเสียของสวัสดิการนั้น ๆ และปรับปรุงเปลี่ยนแปลง พัฒนาอยู่ตลอดเวลา โดยที่ตนเองเชื่อว่าสักวันจะพอดีกับความต้องการของคนพิการ และคนพิการก็จะมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดี เช่นเดียวกับคนปกติ

2.11 ข้อคิดเห็น/ข้อเสนอแนะที่มีต่อหน่วยงาน องค์กรที่เกี่ยวข้องในการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม

อยากให้มีการจัดกิจกรรมรณรงค์สำหรับคนพิการให้คนพิการได้แสดงออกถึงความสามารถ แสดงออกถึงความคิด โดยให้หน่วยงาน องค์กร และผู้ประกอบการต่าง ๆ เข้ามาร่วมงานกับกิจกรรม นั้น ให้ได้รับรู้ถึงผลงานของคนพิการ ว่ามีศักยภาพในการทำงานไม่ต่างจากคนปกติเท่าไรนัก เพราะยังมีคนพิการหลายคนที่มีความสามารถแต่ไม่ได้แสดงออกมา หรือไม่มีสถานที่ เวลา โอกาสที่เอื้ออำนวย

กับการที่จะแสดงออกถึงความสามารถเหล่านั้น ถ้าการจัดกิจกรรมนี้มันเป็นทางหนึ่งในโอกาสที่จะได้รับ ก็อยากจะให้กิจกรรมแบบนี้เกิดขึ้น โดยที่หน่วยงาน องค์กรต่าง ๆ คงจะต้องร่วมมือด้วย เพื่อประสบความสำเร็จ

2.12 สิ่งที่ยอยากจะบอกกับคนพิการทั่วประเทศคืออะไร (ข้อความที่ต้องการจะสื่อสาร หรือไปยังคนพิการ)

ถ้าหากข้อความนี้ได้บอกถึงคนพิการทั่วประเทศ สำหรับคนพิการที่ยังรู้สึกท้อแท้ หมดหวัง และกำลังใจหรือสูญเสียบางสิ่งบางอย่างที่สำคัญของชีวิตไป และทำให้ ไม่กล้า ไม่อยาก ไม่พร้อม ที่จะไปถึงปัญหาที่เกิดขึ้นกับตนเอง ซึ่งไม่เป็นผลดีต่อตัวคนพิการ และคนรอบข้างเลยแม้แต่น้อย เพราะมันนั้นไม่ได้ถูกแก้ไขไป จงพร้อมที่จะยอมรับและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นกับตนเอง และมั่นใจว่ายังมีคนพิการอีกหลายต่อหลายคน ที่ยังรับไม่ได้กับการที่ตนเองพิการอยู่ และยังไม่รู้ว่าต้องดำเนินชีวิตอยู่กับคนพิการนั้นอย่างไร และการฝึกอาชีพของคนพิการนั้นคนพิการบางคนน่าจะยังไม่ถึง

ต้นกล้าต้นแบบคนพิการคนที่ 15

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

1.2 ชื่อ

นาย มงคล แก้วรัตน์

1.2 ประเภทของต้นกล้าต้นแบบคนพิการที่ประสบความสำเร็จ

ต้นกล้าต้นแบบคนพิการด้านการกตัญญูกตเวทีต่อบิดามารดา

1.3 อายุ

29 ปี

1.4 เพศ

ชาย

1.5 ลักษณะความพิการ

บุคคลพิการทางกาย และการเคลื่อนไหว แขนทั้ง 2 ข้างขาดตั้งแต่ข้อศอก ขาซ้ายใส่ขาเทียม ขาขวาไม่มีนิ้วเท้า

1.6 อาชีพ

ตากล้อง/ช่างภาพ

1.7 ระดับการศึกษา

มัธยมศึกษาปีที่ 6

1.8 ที่อยู่สำหรับการติดต่อ

มูลนิธิคุณพ่อเรย์

440 หมู่ 9 ถนนสุขุมวิท กม. 145 ตำบลหนองปรือ อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี 20260

อีเมลล์ : info@fr-ray.org โทรศัพท์ : +66-38-716628 โทรสาร : +66-38-716629

ส่วนที่ 2 การเป็นต้นกล้าต้นแบบคนพิการ

2.1 เป้าหมายสูงสุดในชีวิตคืออะไร และมีวิธีการไปสู่เป้าหมายนั้นได้อย่างไร

เป้าหมายสูงสุด คือ อยากทำให้ผู้ที่ให้กำเนิดมีความสุขและไม่ต้องลำบากในการใช้ชีวิต อยากทำงานส่งเงินหาเลี้ยงให้พ่อแม่ได้มีชีวิตอยู่อย่างสะดวกสบาย เพราะพ่อแม่เป็นผู้ให้กำเนิด และคอยเลี้ยงดูเรามาจนเติบโตใหญ่ขึ้นมาในวันนี้ ที่ผ่านมามาตั้งแต่เด็ก ๆ ตนเองมักจะโดนดูถูกเหยียดหยามว่าเป็นคนพิการ เป็นขอทาน แต่คนที่คอยอยู่เคียงข้างมาเสมอ คือ พ่อแม่ จึงอยากตอบแทนบุญคุณของท่าน ให้ท่านได้ภูมิใจในตัวเรา

วิธีการที่ทำได้เพื่อไปสู่เป้าหมาย คือ 1) เชื้อมัน คือ การที่เราเชื่อมั่นในตัวเอง เชื่อในความสามารถของตัวเอง และเชื่อว่าต้องมีหนทางให้เราสามารถเดินก้าวต่อไปได้ 2) ขยัน ตรงตามความหมายของคำนี้ คือ เราต้องขยัน ความขยันนั้นคุณพ่อของผมสอนมาตั้งแต่เล็กๆ ว่าถ้าหากเรามีความขยันนั้นเราจะสามารถประสบความสำเร็จได้อย่างแน่นอน 3) อดทน ด้วยความที่ร่างกายของผมพิการ จึงทำให้โดนดูถูกต่าง ๆ นานา สิ่งเดียวที่ทำได้นั่น คือ การอดทน อดทนต่อคำพูด อดทนต่อการใช้ชีวิต ซึ่งทำให้เราผ่านพ้นปัญหาต่างๆ มาได้

2.2 แรงบันดาลใจในการใช้ชีวิตคืออะไร

ที่ผ่านอะไรมามากมายจนมาถึงจุดนี้ได้ เนื่องจากได้รับการคำจุนจากบิดามารดาเสมอมา บิดามารดา จึงเป็นแรงบันดาลใจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดสำหรับผม ทำให้มีใจที่จะสู้เพื่อท่าน ที่ผ่านมารู้ว่าท่านนั้นต้องผ่านความยากลำบากมากมาย ในการเลี้ยงดู และอาจถูกกดดันจากคนรอบข้าง แต่ท่านก็อดทนเลี้ยงดูมาด้วยความรัก และเอาใจใส่จนกระทั่งทุกวันนี้ บิดามารดาจึงเปรียบเสมือนทุกสิ่งทุกอย่าง ซึ่งในเวลานี้ก็ถึงเวลาที่จะต้องตอบแทนพวกท่าน ทำให้พวกท่านมีความสุข และตนเองก็พยายามทำทุกอย่างให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้เพื่อพวกท่าน

2.3 บุคคลต้นแบบในการดำเนินชีวิตคือใคร เพราะเหตุใด

พ่อกับแม่ นอกจากจะเป็นแรงบันดาลใจในการใช้ชีวิตแล้วยังเป็นบุคคลต้นแบบอีกด้วย เพราะท่านเลี้ยงผมมาตั้งแต่เล็กจนโตท่านไม่เคยคิดที่จะทอดทิ้ง ท่านได้สอนอะไรหลาย ๆ อย่าง เช่น ให้เป็นคนขยัน มีความอดทน ซึ่งตัวท่านทำตัวเป็นแบบอย่างเป็นอย่างดี ทั้งพ่อ และแม่ให้ความเอาใจใส่ และเลี้ยงผมมาอย่างดีที่สุด แม้ว่าจะต้องผ่านความยากลำบากใดๆก็ตามแต่ ท่านก็อดทนคอยอยู่เคียงข้าง ให้กำลังใจ เป็นผู้ผลักดันให้สามารถทำตามความฝัน ทำในสิ่งที่ชอบ ทำให้ได้แสดงความสามารถของตัวเองออกมาได้

2.4 ความสำเร็จสูงสุดในชีวิตที่ผ่านมาคืออะไร

อย่างแรก คือ การที่ตัวเองได้เรียนจนจบการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความสำเร็จครั้งใหญ่ครั้งแรกที่ทำให้ตัวเองสามารถที่จะก้าวเดินต่อไปได้ เนื่องจากปัจจุบันความสำเร็จเป็นสิ่งสำคัญในการดำเนินชีวิต ทำให้ความคิดของเรามีการเปลี่ยนแปลงพัฒนาขึ้นไปในทางที่ความสำเร็จต่อมา คือ การมีงานทำ และสามารถส่งเงินให้กับพ่อแม่ได้ ซึ่งเป็นเป้าหมายในชีวิตอย่างหนึ่ง ที่ผ่านมาได้แต่พึ่งพาพวกท่านมาตลอด การที่สามารถตอบแทนท่านได้แม้ว่าอาจจะไม่ได้เป็นเงินที่มากมายอะไร ไม่อยากให้มองที่ตัวเงิน หรือจำนวนเงิน แต่อยากให้มองถึงเรื่องของความตั้งใจพยายาม มองเรื่องของจิตใจมากกว่า เหมือนกับว่าพอเราได้เห็นพ่อแม่สามารถภูมิใจในตัวเราด้วยความสุขแล้ว เราก็มีความสุขไปด้วย

2.5 อะไรคือปัจจัย / เงื่อนไขที่ทำให้ประสบความสำเร็จดังกล่าว

พ่อของผมสอนไว้เสมอมาว่า ให้มีความขยัน และอดทน ท่านได้พูดเอาไว้ว่าความขยันไม่แพ้คน ความอดทนไม่เคยทำให้คนอดตาย และสองสิ่งนี้เป็นสิ่งที่จำเป็นที่สุดในการดำรงชีวิตของทุกคน ก็เป็นได้ เพราะการที่ตนเองผ่านสิ่งต่างๆ ที่ลำบากทั้งกาย ทั้งใจมาได้ นั่น ได้ใช้หลักสองอย่างนี้เป็นตัวช่วย นั่น ต้องขยันในการเรียน ขยันในการใช้ชีวิต บางเรื่องนั้นเราต้องมีการฝึกฝน การที่เราจะทำได้ เทียบเท่าหรือดีกว่าคนอื่นนั้นเราก็ต้องขยัน ขยันให้มากกว่าคนอื่น ในบางเวลาที่เราเหนื่อย ต้องมีความเจ็บปวดต่างๆ ท้อแท้ ต้องอดทนต่อสิ่งเหล่านั้นให้ได้ แล้วสิ่งที่ทำก็จะประสบความสำเร็จได้

2.6 ปัญหาอุปสรรคที่สำคัญที่สุดในชีวิตที่ผ่านมาคืออะไร(เล่าประสบการณ์ความล้มเหลว ผิดหวังหรือปัญหาอุปสรรคที่สำคัญที่สุดในชีวิต)

ตนเองเป็นคนพิการตั้งแต่เล็ก ไม่ว่าจะไปที่ไหนคนอื่นก็จะคอยมอง บางคนอาจมองด้วยสายตา สงสาร บางคนอาจมองด้วยความสมเพช รังเกียจบ้าง และไม่มีคนที่เข้ามาทำความรู้จัก น้อยคนที่จะคบคนพิการเป็นเพื่อน บางทีคนอื่นก็จะพูดจาดูถูกเหยียดหยาม บอกว่าเป็นคนพิการต้องเป็นขอทาน หรือไม่ก็เห็นว่าคนพิการอยู่ไปก็ได้แต่เป็นภาระให้กับคนอื่น ไม่มีใครอยากจะช่วยเหลือ หรือพยายามหลีกเลี่ยงไม่ยุ่งเกี่ยว ซึ่งทำให้น่าน้อยใจ รันทดกับชีวิตของตัวเอง เกิดมาแล้วไม่มีใครอยากเป็น คนพิการหรอก แต่บางทีเมื่อชีวิตเป็นอย่างนี้เราเลือกเองไม่ได้ แต่เราก็ทำสุดความสามารถ ที่ผ่านมานี้ น้อยคนมากที่จะเปิดโอกาสให้คนพิการได้มีส่วนร่วม ได้แสดงความคิดเห็น หรือยอมรับในความสามารถ ซึ่งความจริงแล้วคนพิการต้องการโอกาสที่จะแสดงความสามารถ มีจิตใจ มีความรู้สึก ซึ่งอยากบอกทุกคนให้รับรู้

2.7 มีวิธีการในการแก้ไขปัญหาค้าวข้ามปัญหา อุปสรรคนั้นอย่างไร

ที่ผ่านมายึดหลักอย่างเดียวที่ได้กล่าวไว้ว่าต้องเชื่อมั่น ขยัน อดทน หลักนี้ไม่ได้จำเป็นเฉพาะสำหรับตัวเอง หรือใช้ได้เฉพาะคนพิการเท่านั้น แต่คนทั่วไปก็สามารถใช้หลักการนี้ในการใช้ชีวิต หรือเวลาที่เรากำลังจะทำอะไรสักอย่างให้ประสบความสำเร็จ เราก็ใช้หลักการนี้ได้เช่นเดียวกัน สำหรับตนเอง คือ ความเชื่อมั่นในตัวเอง เชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง มีความเชื่อว่าเราต้องทำได้ ก่อนที่จะทำอะไรเราต้องมีความเชื่อว่าตัวเองนั้นสามารถทำสิ่งนั้นให้ประสบความสำเร็จได้ ต่อไปก็คือ ขยัน ถ้าหากเราเชื่อว่าเราทำได้แล้ว เราก็ต้องเริ่มทำ จะเริ่มอย่างไร ในบางเรื่องเราก็ต้องมีการลองผิดลองถูกบ้าง ตนเองทำงานถ่ายภาพ ต้องลองถ่ายภาพเยอะๆ ดูว่าเป็นยังไงศึกษาวีธีต่างๆ หากความรู้ไปเรื่อยๆ ไม่ใช่จะใช้กล้องเป็นแล้วก็เลิก ไม่ใช่อย่างนั้น แล้วก็อดทน เรื่องอดทนไม่ใช่แค่เรื่องงานอย่างเดียวเท่านั้น ในชีวิตประจำวันเราก็ต้องเจออะไรต่างๆ บางทีอุปสรรคไม่ได้อยู่ที่งานยาก แต่อยู่ที่คนรอบข้าง ผมคิดว่าการที่เราได้ทำในสิ่งที่ตัวเองชอบแล้วเราตั้งใจทำให้ดีที่สุดนั่น ถือเป็นการแสดงความสามารถของตนให้คนอื่นได้รับรู้ว่าคนพิการก็ทำได้เหมือนกัน

2.8 ความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตคนพิการไทยในปัจจุบันเป็นอย่างไร

ส่วนใหญ่คือเรื่องการขาดโอกาส แม้ว่าสังคมในปัจจุบันเปิดโอกาสให้คนพิการมากกว่าเมื่อก่อน แต่ก็ยังถือว่าเปิดโอกาสให้กับคนพิการน้อยอยู่ถ้าเทียบกับคนปกติ โอกาสที่คนพิการได้ยังไม่ถึงครึ่งหนึ่งของคนปกติทั่วไป เช่น ในเรื่องของสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ถ้ามันมีเพียงพอแล้วจริงๆ คนพิการคงไม่ต้องลำบากอย่างเช่นทุกวันนี้ หรือการให้ความช่วยเหลือในด้านต่างๆ ถ้ามาได้รับการช่วยเหลือไหม คอบตามตรงคือได้รับ แต่ยังไม่เพียงพอต่อความต้องการจริงๆ ของคนพิการ อย่างเรื่องการศึกษา หรือการรับเข้าทำงาน คนพิการนั้นพิการเพียงแค่วางกาย แต่สมอง และจิตใจไม่ได้พิการไปด้วย คนพิการทุกคนมีความคิดเหมือนคนทั่วไป พัฒนาได้เหมือนกัน อยากให้สังคมอย่าตัดสินกันเพียงแค่ภายนอกเท่านั้น อยากให้เปิดโอกาสลองพิสูจน์ดูก่อนแล้วจึงตัดสินว่าคนๆ นั้นเป็นอย่างไร

2.9 ความคาดหวังที่มีต่อสวัสดิการสำหรับคนพิการในประเทศไทยเป็นอย่างไร (สิ่งที่อยากให้ เกิด อยากให้มี อยากให้เป็น เกี่ยวกับการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการ ซึ่งอาจจะยังไม่มีในปัจจุบัน หรือมีแต่ยังไม่ดีพอ)

อยากให้คนพิการมีสวัสดิการเท่าๆ กับคนทั่วไป คนปกติได้รับสวัสดิการแบบไหน คนพิการก็ควรได้รับสวัสดิการแบบนั้นด้วย ถึงแม้จะมีการสนับสนุนการศึกษาแก่คนพิการ ให้เงินเบี้ยเลี้ยงคนพิการ คนพิการมีการศึกษาแต่ไม่มีใครรับคนพิการเข้าทำงาน เงินเบี้ยเลี้ยงที่ได้ก็ไม่สามารถที่จะใช้จ่ายเลี้ยงชีพของตน คนพิการก็มีครอบครัวเช่นเดียวกับคนปกติ ตอนเด็กๆ อาจจะมีพ่อแม่เลี้ยง ถ้าโตขึ้นมาแล้วไม่มีงานทำไม่มีรายได้ พ่อแม่เกษียณไม่ได้ทำงาน ถึงตอนนั้นใครจะมาเลี้ยงคนพิการและพ่อแม่ของคนพิการ คนพิการพิการแค่วางกาย ความคิดจิตใจก็ยังใช้ได้ ยังสื่อสารกับคนอื่นๆ ได้ ถึงจะเป็นคนตาบอด ก็ยังได้ยินยังพูดคุยได้ คนหูหนวกก็ยังอ่านได้เขียนได้ หรือคนพิการทางร่างกายก็ยังพูดคุย

มองเห็นเป็นปกติ บางทีแค่เพียงคนรอบข้างอาจต้องให้ความช่วยเหลือบางให้ตรงจุด เราก็อยู่ร่วมกับคนอื่นได้อย่างปกติ

2.10 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการในปัจจุบันเป็นอย่างไร (มุมมองต่อความต้องการจัดสวัสดิการที่มีอยู่ในปัจจุบัน ทั้งปริมาณ คุณภาพ รูปแบบ และวิธีการจัดสวัสดิการ)

สิ่งที่ยังไม่ดีพอเป็นเรื่องของสิทธิความมีตัวตนของคนพิการ คนพิการก็เป็นคนๆ หนึ่งที่มีความคิด มีความสามารถ แต่คนทั่วไปมักจะมองข้ามและเห็นความสำคัญน้อย อยากให้ปรับปรุงเรื่องนี้ ตอนนี้ยังมีการแบ่งแยกอยู่ว่าคนนี้เป็นคนปกติ คนนั้นเป็นคนพิการ และบางทีก็มองว่าคนพิการมีความสามารถไม่เท่าเทียมกับคนอื่น เช่น เรื่องงานถ้าให้เลือกรับคนเข้าทำงานเลือกคนปกติดีกว่าคนพิการ คนพิการทำอะไรไม่ค่อยได้ อย่างตัดสินคนพิการว่าเป็นคนพิการที่ไร้ประสิทธิภาพ ไร้ความสามารถ แต่อยากให้คิดว่า เรื่องนี้คนพิการก็ทำได้เหมือนคนปกติ ใช้การตัดสินจากผลงานที่ยอมให้มีการทดลองงานได้เหมือนคนทั่วไป

2.11 ข้อคิดเห็น/ข้อเสนอแนะที่มีต่อหน่วยงาน องค์กรที่เกี่ยวข้องในการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม

แม้ว่าในปัจจุบันจะมีการจัดตั้งองค์กรต่างๆ หรือหน่วยงาน มูลนิธิขึ้นมาเพื่อช่วยเหลือคนพิการมากขึ้นกว่าแต่ก่อน แต่ยังมีคนพิการอีกมากมายที่ยังไม่ได้รับการช่วยเหลืออย่างพอเพียง ขาดการส่งเสริม และพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการ จึงอยากให้ทางทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคมเร่งให้การช่วยเหลือแก่คนพิการเหล่านั้น ที่ยังขาดโอกาสต่างๆ อยู่ ถ้าหากคนพิการเหล่านั้นมีโอกาส ได้รับการช่วยเหลือ พวกเขาเหล่านั้นจะสามารถเป็นหนึ่งในกำลังเพื่อใช้ในการพัฒนาประเทศได้

2.12 สิ่งที่ยอยากจะบอกกับคนพิการทั่วประเทศคืออะไร (ข้อความที่ต้องการจะสื่อสาร หรือฝากไปยังคนพิการ)

อยากบอกเพื่อนๆ คนพิการทุกคนไม่ว่าจะเป็นคนพิการแบบใด จะตาบอด หูหนวก หรือพิการทางร่างกายแบบผม ขอให้เพื่อนๆ คนพิการคิดว่า คนพิการถึงแม้จะพิการแต่ร่างกายแค่สมรรถนะ ความคิดไม่ได้พิการด้วย จงดึงส่วนที่ไม่พิการออกมาใช้ ให้คนอื่นได้รู้ว่าคนพิการก็ทำได้ อย่าได้ท้อแท้และยอมแพ้กับอุปสรรคที่ยังมาไม่ถึง จงสู้กับสิ่งที่ท้าทาย อย่าทำในสิ่งที่คนอื่นรัก ให้ทำในสิ่งที่ตัวเองชอบ